

■ TEODOR MAZILU

Domnișoara Grazziela a ratat un 11 m.

Pe vremea lui Shakespeare și încă cu mult în urmă, rolurile de femei erau jucate de bărbați. Mustăcioși celebri și bine făcuși visau să joace pe Julieta sau pe Ofelia. A interpreta bine rolul unei femei era proba de joc a talentului, dacă tu, bărbat în toată firea, n-aveai dulceața mișcărilor și vraja molatecă a glasului, trebuia să-ți alegi altă meserie.

Până la urmă, oamenii s-au plictisit să se autoamăgească, oricât de talentat era actorul care juca rolul unei femei, până la urmă tot mai răzbăteau o adiere de mustață sau o voce aspră, ostășească.

În sport n-a fost nevoie de acest travesti, aici s-a întâmplat un alt lucru demn de remarcat, femeile, cu energie bărbătească, au început să ia cu asalt sporturi care aparțineau exclusiv bărbaților. Și tocmai în aviație, sport și indelețuire atît de dificilă, femeile au zburat de la egal la egal.

În acest marș spre ocuparea pozițiilor bărbătești, s-au înregistrat și eșecuri la fel de remarcabile: trădarea gingășiei, a delicateții feminine se pedepsește aspru, ca orice trădare. S-au organizat cîteva meciuri de box între femei, care au fost privite cu nedumerire și insatisfacție. Un scandal între două femei care-și dispută înțietatea în inima unui bărbat ar putea să prezinte un anume interes... Vă amintiji cu ce plăcere vînau, doreau, tinjeau după scandal eroinele lui Caragiale? Da, vrem scandal — strigau ele, adulmecînd, bezmetice, urmele rivalelor sau ale trădătorilor în amor. Scandal, da, box, niciolată... Apoi, ce-au căutat, și încă mai caută, femeile, în fotbal? S-a organizat chiar un campionat mondial... Se spune că jucătoarele s-au recrutat în general din rîndurile nevestelor plictisite să tot stea sîmbetele și duminicile acasă, cînd soții invadeau stadioanele, în calitate de jucători sau de spectatori, de la caz la caz.

Ceea ce li se reproșea femeilor era — în mod paradoxal — tocmai jocul „prea bărbătesc”. Am asistat și eu la o asemenea partidă și cred că numai pe vremea cruciadelor s-a mai putut vedea o atît de cumplită învîlmășeală și neiertare... Din pricina furiei, ca în timpul bătăliilor crîncene, nu mai deosebeau adversarii sau, mai exact, adversarele, doamnele erau, toate, o apă și-un pămînt. Sfidarea naturii naște, în unele cazuri, atrocități, în alte cazuri, comicul.

Am citit și eu cîteva comentarii pe marginea campionatului mondial de fotbal al nevestelor, de la Guadalajara, în Mexic, tot acolo unde și soții, cu ani în urmă, și-l avuseseră pe al lor. „Domnișoara Grazziela a ratat un 11 m.” Dar, de ce a ratat un 11 m, domnișoara Grazziela? Altă treabă n-avea, în ziua aia? Sau, în alt ziar, altă veste senzațională: „Doamna Anderson va juca pe post de libero...”. În loc să te întrebî cum se va descurca pe post „de libero”, îți pui întrebări mai firești. Ce meserie are soțul? Cîți copii are? Ce știe să gătească mai bine? Tot așa cum nu înțeleg fotbalul feminin, tot așa nu înțeleg, să-mi fie cu iertare, handbalul masculin. Ce urit stă, în mîinile uriașe ale unui bărbat, mîinga aceea delicată... Handbalul e o păcăleală, o ștregărie, o cochetărie foarte la îndemîna femeilor și a copiilor... Dar, cum se spune în popor, nu e meserie de bărbat. Gimnastica rămîne sportul făcut înadins, parcă, pentru femei: deslușim în grația trupului și grația spiritului. O fragilitate tulburătoare, capabilă să creeze miracole...

Vai de cei care cred că fragilitatea femeilor e o slăbiciune. Le plîng de mîld. Fragilitatea femeilor e un dar al naturii — puterea lor gingașă și necrușătoare.